

Sygn. akt VI Ka 194/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2013r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Klara Łukaszewska

Protokolant Małgorzata Dzieniszewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Zbigniewa Jaworskiego

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2013r.

sprawy K. B.

oskarżonego z art. 244 kk, art. 178a§2 kk w zw. z art. 11§2 kk

z powodu apelacji wniesionej przez Prokuratora Rejonowego w Lubaniu

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu

z dnia 27 lutego 2013r. sygn. akt II K 2/13

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego K. B. w punkcie

IV części dyspozytywnej w ten sposób, że podwyższa orzeczone świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej do kwoty 300 (trzystu) złotych;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 194/13

UZASADNIENIE

K. B. oskarżony został o to, że:

w dniu 01 grudnia 2012 r. na trasie Z. – G., woj. (...), będąc uprzednio karany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Lwówku Śląskim z dnia 15 września 2011 r. sygn. akt IIK 438/11 za prowadzenie roweru po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości, prowadził rower po drodze publicznej znajdując się ze wskazaniem o godz. 18.55 – 0,69 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się mimo orzeczonego w/w wyrokiem zakazu prowadzenia rowerów w ruchu lądowym na okres 3 lat;

to jest o czyn z art. 244 k.k. i art. 178a§ 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Na podstawie art. 335§1 k.p.k. Prokurator Rejonowy w Lubaniu za zgodą oskarżonego wniósł o uznanie oskarżonego winnym popełnienia zarzucanego mu czynu i wymierzenie kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata, a nadto orzeczenie środka karnego w postaci 2 lat zakazu

kierowania rowerami i świadczenia pieniężnego w kwocie 300 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w Warszawie.

Sąd Rejonowy w Lubaniu na posiedzeniu w dniu 27 lutego 2013 r. w sprawie II K 2/13 wydał wyrok, w którym:

I. uznał oskarżonego K. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku tj. występku z art. 244 k.k. i art. 178a§2 k.k. w zw. z 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

III. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia rowerów w ruchu lądowym na okres 2 (dwóch) lat;

IV. na podstawie art. 49 § 2 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w Warszawie świadczenie pieniężne w kwocie 200 (dwustu) złotych;

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb państwa i nie wymierzył mu opłaty.

Od wyroku tego apelację wywiódł, zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego, Prokurator Rejonowy w Lubaniu i stosownie do art. 438 pkt. 2 k.p.k. zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, wyrażonych w art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k. mającą wpływ na treść wydanego wyroku, a polegającą na wydaniu w niniejszej sprawie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy, przy jednoczesnym orzeczeniu kary w wymiarze wykraczającym poza treść wniosku prokuratora złożonego na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. poprzez orzeczenie na podstawie art. 49 § 2 k.k. świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w Warszawie w kwocie 200 złotych, zamiast wskazane we wniosku Prokuratora kwoty 300 zł.

W oparciu o ten zarzut skarżący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku w pkt. IV poprzez orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego zgodnie z wnioskiem.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja była zasadna.

Na samym początku rozważań wskazać należy, iż nie ulega wątpliwości, iż wydany przez Sąd Rejonowy wyrok na posiedzeniu nie odpowiada treści wniosku o skazanie oskarżonego bez przeprowadzania rozprawy, złożonego przez Prokuratora. Jak zasadnie podnosi skarżący Sąd I instancji, wbrew treści wniosku, nie orzekł wobec oskarżonego K. B. środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w Warszawie w kwocie 300 złotych, lecz w wysokości 200 zł, choć z treści wniosku wynikało, że prokurator i oskarżony poczynili w tym zakresie stosowne ustalenia.

W dalszej kolejności wskazać należy, iż zgodnie z art. 343§7 k.p.k. jeżeli Sąd uzna, że nie zachodzą podstawy do uwzględnienia wniosku, sprawa podlega rozpoznaniu na zasadach ogólnych. Treść tego przepisu jednoznacznie wskazuje, iż Sąd procedujący na tym posiedzeniu nie jest władny modyfikować treści wniosku, za wyjątkiem sytuacji określonej w art. 343§3 k.p.k. Sąd jest więc co do zasady związany treścią wniosku. Jeżeli Sąd nie znajduje podstaw do wymierzenia kary, bądź środków karnych zgodnie z treścią wniosku, winien wówczas wydać postanowienie odmawiające uwzględnienia wniosku i zgodnie z cytowanym wyżej przepisem rozpoznać sprawę na zasadach ogólnych.

Skoro Sąd Rejonowy zmodyfikował rozstrzygnięcie o karze względem propozycji zawartej w osnowie wniosku, to dokonał tego z uchybieniem art. 343§7 k.p.k. Uchybienie to miało bez wątpienia wpływ na treść rozstrzygnięcia.

Słusznie podniósł więc skarżący, iż zaskarżony wyrok został wydany z uchybieniem przepisom postępowania, stanowiącym podstawę odwoławczą określoną w art. 438 pkt. 2 k.p.k.

Jak wynika jednak z pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku rozbieżność między treścią wniosku prokuratora a rozstrzygnięciem zawartym w zaskarżonym wyroku była wynikiem omyłki sądu. Wynika z tego, iż Sąd I instancji akceptował wniosek w całości, a jego zamiarem było wydanie wyroku zgodnego z treścią tegoż wniosku.

W tym stanie rzeczy zaskarżony wyrok podlegał zmianie (art. 437 k.p.k.), w ten sposób, że podwyższono kwotę orzeczonego w pkt. IV świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej w Warszawie do kwoty 300 zł.

Zaskarżony wyrok nie był dotknięty uchybieniami określonymi w art. 439§1 k.p.k. jak również nie był rażąco niesprawiedliwy. Stąd w pozostałej części podlegał utrzymaniu w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. kierując się zasadami słuszności.